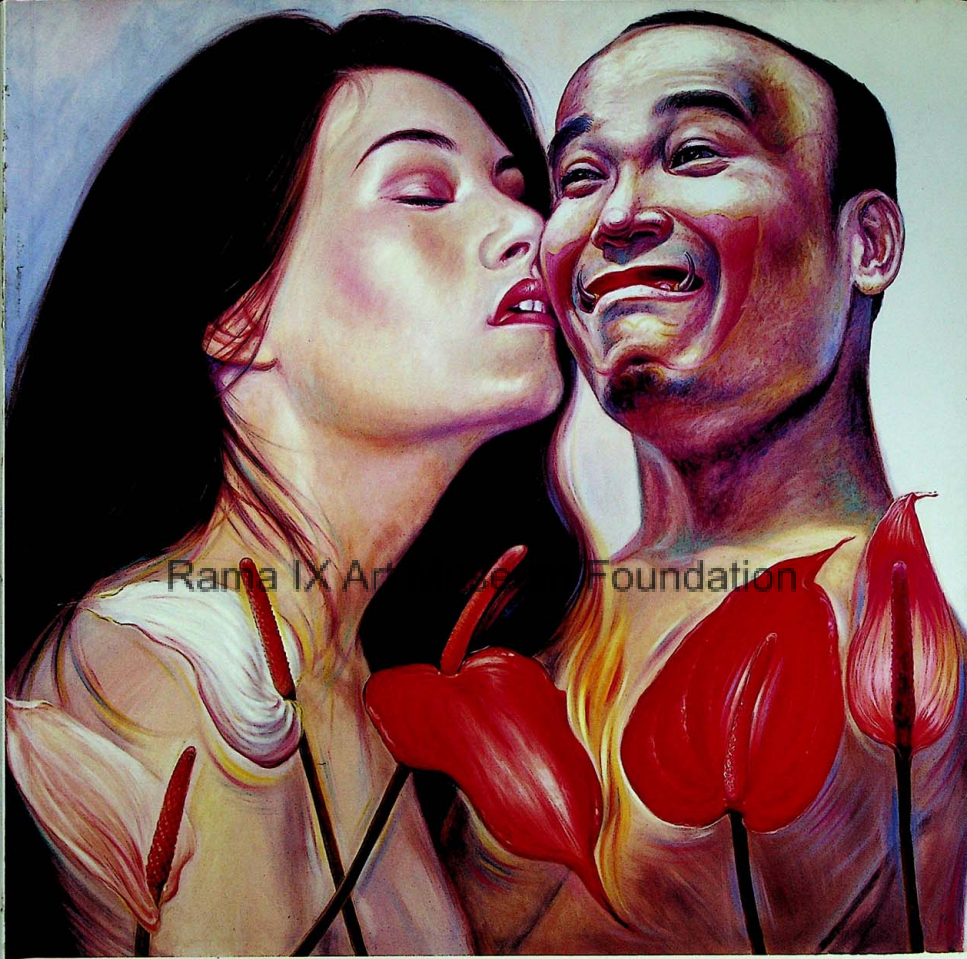

Rama IX Art Center Foundation

ANGEL AND DEMON INSANE
BY SOMSAK RAKSUWAN

นางฟ้ากับยักษ์วิกลจริต
โดย สมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ

8-CAT-2-0387
SOL-0539-01-2005

ANGEL AND DEMON INSANE
BY SOMSAK RAKSUWAN

นางฟ้ากับยักษ์วิกลจริต
โดย สมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ

Rama IX Art Museum Foundation

14 มกราคม - 2 กุมภาพันธ์ 2548
ณ หอศิลป์คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์
14 JANUARY - 2 FEBRUARY 2005
at the Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts,
Silpakorn University
11 - 19 กุมภาพันธ์ 2548
ณ หอศิลปสยาม หาดใหญ่
11 - 19 February 2005
at the Siam Art Museum, Hat Yai

คุณบุญชัย เบญจรงคกุล
ให้เกียรติเป็นประธานในการเปิดนิทรรศการศิลปกรรม "นางฟ้ากับยักษ์วิกลจริต"
วันศุกร์ที่ 14 มกราคม 2548 เวลา 18.30 น.
ณ คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร (วังท่าพระ)
to be presided over by Mr. Boonchai Benjarongkakul
at the opening of the exhibition "Angel and Demon Insane"
on Friday, January 14, 2005 06.30 p.m.
at the Art Gallery of the Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts, Silpakorn University.

รูป - สมมติ - สัญญา

อาจารย์วุลศิลป์ พยายรานนท์

คนที่เคยเรียนรู้และผ่านการฝึกหัดวาดเขียนมาแล้ว ย่อมจะเข้าใจได้ว่า การวาดหรือเขียนให้เป็น "รูป" นั้น ต้องอาศัยเส้นสั้นบ้างยาวบ้าง ซึ่งเป็นสิ่งย่อยๆ ประกอบร่วมเข้าด้วยกันจนเป็น "รูป" ดังใจต้องการบนหน้ากระดาษ

ยังการระบายสีทำเป็น "รูป" นั้นเล่า ก็ต้องแตะแต้มสีสงที่ละน้อยๆ เติมเข้า เป็นลำดับจนกระทั่งเป็น "รูป" บนพื้นชนิดใดชนิดหนึ่งดังประสงค์เช่นเดียวกัน

การวาดเขียนและการระบายทำให้เป็น "รูป" ก็คือการสร้าง "รูป" ด้วยการเติมส่วนประกอบย่อยๆ แต่ละชนิด ดัง เส้นดินสอ สีต่างๆ อย่างใดอย่างหนึ่ง ร่วมเข้าด้วยกันแต่งให้เป็น "รูป" ดังประสงค์ตรงใจของผู้เขียนวาดหรือระบายนั้น

"รูป" ที่เกิดจากการวาดเขียน หรือระบายรูปหนึ่งๆ ย่อมมีลักษณะเฉพาะรูปนั้นๆ ลักษณะเช่นนั้นเป็น "ภาวะ" คือ ความมี ความเป็น หรือความปรากฏเช่นนั้น คำว่า ภาวะ นี้ นักวิใจในกรณีภาวนิสัยว่า **"ภาพ"** คือ สิ่งที่มี สิ่งที่เป็น หรือสิ่งที่ปรากฏเช่นนั้น ดัง **"รูปภาพ"** ย่อมหมายถึง สิ่งที่มี สิ่งที่เป็น หรือสิ่งที่ปรากฏเช่นนั้น ดังนี้ **"รูปภาพ"** ที่เกิดมีขึ้นโดยการวาดเขียนก็ดี การระบายก็ดี จึงเป็น "ภาวะ" หรือลักษณะที่เป็นสิ่งที่มีขึ้นหรือปรากฏขึ้นเช่นนั้น

"รูปภาพ" ซึ่งได้รับการสร้างสรรค์ขึ้นบนพื้นระนาบของหน้ากระดาษ หน้าผืนผ้า หรือบนหน้าฝาผนัง อย่างใดอย่างหนึ่งก็ดี แสดงให้ปรากฏเป็น **"รูปร่าง"** บ้าง เป็น **"รูปทรง"** บ้าง หรือเป็นทั้ง **"รูปร่างกับรูปทรง"** ประกอบร่วมด้วยกันก็มีบนพื้นระนาบนั้น แม้จะได้รับการเขียนวาดให้สมบูรณ์ด้วยแสง-เงา และชีวิตแลดูสมจริง หรือได้รับการระบายสีต่างๆ ทำให้รู้สึกสมจริงปานใดก็ดี หากแต่ **"รูปภาพ"** ดังว่านี้ ก็หาใช่ของจริงที่จะจับต้องได้ ด้วยเป็นคุณสมบัติที่ปรากฏอยู่บนพื้นระนาบแบบและดีเสมอกันของพื้นที่รองรับการวาดเขียน หรือระบายทำให้เป็นรูปภาพนั้น ดังนี้ "รูปภาพ" จึงเป็นเช่น **"สมมติภาวะ"** คือ สิ่งที่มี สิ่งที่เป็น หรือสิ่งที่ปรากฏอันตกลงหรือเห็นชอบว่าเป็นเช่นนั้น ปัใช่ **"สัจจะภาวะ"** คือ สิ่งที่มี สิ่งที่เป็น หรือสิ่งที่ปรากฏอันเป็นธรรมชาติตามธรรมดาโลก

"รูปภาพ" คน สัตว์ วัตถุนานา ซึ่งได้รับการสร้างสรรค์ให้มีขึ้น ต่างก็เป็นสิ่งที่ช่างวาดเขียน ช่างระบาย ต้องการให้เป็น "สื่อ" ถ่ายทอดความนึกคิด คติความเชื่อ ประสบการณ์ อารมณ์ และความสะเทือนใจ ออกมาให้ปรากฏโดยรูปลักษณ์นามาลักษณะทั้งนี้ก็นำที่ผู้สร้างสรรค์รูปภาพต้องประสงค์ให้ได้รับการร่วมรับรู้แก่คนทั้งหลาย รูปภาพนานาลักษณ์จึงเป็นไปในภาวะทั้ง **"บุคลาธิษฐาน"** และ **"วัตถุธิษฐาน"** คือ รูปภาพคน สัตว์ วัตถุ สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ถูกสร้างสำหรับพรรณนา ความนึกคิด คติความเชื่อ อารมณ์ และความสะเทือนใจ เป็นต้น

"รูปภาพ" เป็น "สมมติภาวะ" แสดงออกด้วยรูปลักษณ์ "บุคลาธิษฐาน" หรือ "วัตถุธิษฐาน" โดยช่างวาดเขียน ช่างระบาย ดังว่ามานี้ "รูปภาพ" ทั้งหลาย ทั้งปวงจึงเป็น **"อวิหฤธรรม"** มิใช่ **"วิหฤธรรม"** ทั้งนี้เนื่องมาจากต้องสังเกตปรากฏในรูปภาพนั้นมิได้ หากเพียงรับรู้และรู้สึกได้จาก **"มายาภาวะ"** หรือการลวง ให้แลเห็นแล้วรู้สึกร่วมด้วยผู้สร้างสรรค์รูปภาพนั้น

กระนั้น **"สมมติภาวะ"** อันเป็นสาริตตะสำคัญแห่งรูปภาพเฉินเกิดแต่การวาดเขียนด้วยดินสอ หมึก ชอล์ก ถ่าน และการระบายด้วยสีต่างๆ ก็ดี ซึ่งร่วมกันเรียกว่า จิตรกรรม หากได้รับการสร้างสรรค์ปรับรุงณ์ เพียบพร้อม และเปี่ยมด้วยคุณสมบัติในรูปสมบัติ ที่แสดงออกเป็นงานจิตรกรรมนั้น ก็ย่อมสามารถจักชวนใจแก่ผู้พบเห็นให้เกิดความรู้สึกกระทบจิต ให้เกิดความสะเทือนใจ และบังเกิดอารมณ์ร่วม หรือนึกเห็นคล้อยตามด้วยสาริตะใจจิตรกรรมชิ้นนั้นด้วยได้

สมมติภาวะ อันเป็นสาริตตะของจิตรกรรม อาจแสดง "รูปลักษณ์" ปรากฏหลากหลายลักษณะ ดังรูปลักษณ์ประเภทสัจจะนิยม รูปลักษณ์ประเภทที่งานธรรมรูปลักษณ์ประเภทประเพณีนิยม เป็นต้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่แก่สังคมนิยม สมัยนิยม ศาสนนิยม ราชนิยม ฯลฯ ในแต่ละหมู่ชน และสังคมแห่งบ้านเมืองนั้นๆ

ในที่นี้จะว่าเฉพาะรูปลักษณ์ประเภทประเพณีนิยม ซึ่งงานจิตรกรรมที่ปรากฏมีในสยามประเทศเป็นลำดับมาแต่โบราณนับสมัย ส่วนแต่แสดงออกและพรรณนาเนื้อหาในเรื่องต่างๆ ที่ได้รับการเขียนวาดและระบายสีขึ้นไว้นั้น ด้วยอาศัยรูปลักษณ์ประเภทประเพณีนิยมแทบทั้งสิ้น

รูปลักษณ์ประเภทประเพณีนิยมแห่งสยามประเทศ ได้รับการกำหนดขึ้นด้วยคติความเชื่อว่าเป็นรูปภาพแสนมีแทนสิ่งที่เป็นจริงในธรรมชาติ กับได้รับการกำหนดรูปแบบขึ้นให้เป็นแบบแผน หรือขนบนิยมเชิงสัญลักษณ์อันปรากฏและแสดงให้เห็นเอกลักษณ์แห่งรูปลักษณ์ได้ในลักษณะขนบนิยม

ชาวสยาม สัมพิสรูปภาพอิกษ์ ขนบุษย์ประเภทต่างๆ สัตว์หิมพานต์มานานนิด โดยแลเห็นผ่านจิตรกรรมเขียนพรรณนาเรื่องรามเกียรติ์ เป็นต้น รูปภาพตามกล่าวข้างต้นนี้ ต่างเป็นรูปภาพแสนมติ หากจะมีตัวตนในธรรมชาติแห่งโลกนี้ได้เลย รูปภาพเหล่านั้นล้วนสมมติสร้างรูปลักษณ์ขึ้นด้วยจินตนาการเป็นสำคัญ แล้วจึงถ่ายทอดจินตนาการเช่นนั้นออกมาให้ปรากฏและประจักษ์ได้ ด้วยรูปแบบซึ่งกำหนดขึ้นเป็นอย่างๆ วางแบบเป็นขนบนิยม อาจใช้เป็นแบบอย่างสำหรับการสร้างสรรค์งานจิตรกรรมเพื่อพรรณนาเรื่องราวต่างๆ ได้กว้างขวางเป็นลำดับมา

Rama IX Art Museum Foundation

รูปลักษณ์แทนตัวมนุษย์ อมนุษย์ เทพยดา สัตว์หิมพานต์ ภูติ สัตว์นรก เปรต ฯลฯ ล้วนได้รับการสร้างขึ้นตามจินตนาการ ต่างเป็นรูปภาพผสมผสมดิเหล่านั้น หากมีรู้แจ้งแห่งเหตุที่เป็นมาดังกล่าวไว้นี้ อาจสำคัญผิดคิดว่าสรรพรูปภาพ อมนุษย์ เป็นต้น ว่า ยักษ์ อสูร เทพยดา สัตว์หิมพานต์ ฯลฯ นั้นมีตัวตนอยู่จริงย่อมได้ กระนั้นก็ไม่ได้มีผู้ใดเคยพบเห็นตัวเป็นๆ แม้ช่างเขียนระบายก็รูปภาพนั้น ก็ไม่เคยพบเห็นเป็นแน่

ว่าโดยเฉพาะรูปภาพ "ยักษ์" รูป "อสูร" ซึ่งจัดเป็นอมนุษย์จำพวกหนึ่ง ได้รับการสร้างรูปลักษณ์ ให้เป็นไปตามขนบนิยมดังคนคุ้น คนไทรู้ โดยเฉพาะอารมณ์แสดงออกบนใบหน้าขนบนิยมดังว่านี้ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชนิจัยรูปภาพใบหน้ายักษ์ ซึ่งเขียนฝาผนังแทรกอยู่ในรูปภาพแผ่นมุม ไพพระอุโบสถ วัดสุวรรณาราม เมืองแพรบุรี เมื่อสมัยที่เสด็จฯ ไปทอดพระเนตรรูปภาพจิตรกรรมเขียนฝาผนัง ณ พระอารามที่ว่านี้ว่าแก้จริงหน้ายักษ์ คือหน้าคนไทรู ช่างเขียนจัดเส้นสายให้ดูเหมือนกำลังโกรธหรือดุเท่านั้น

กระนั้นก็ตาม ยังมีชาวสยามบางคนบางพวกเชื่อถือและยึดมั่นในความเชื่อถือและยึดมั่นในความเชื่อว่า ยักษ์ หรือ อสูร หรือ อมนุษย์ นั้นมีตัวตน โดยเฉพาะการแสดงนาฏกรรมประเภท "โขน" ซึ่งผู้แสดงต้องสวม "หัวโขน" แบบต่างๆ เพื่อสมมติเป็นบุคคลต่างๆ ในเรื่องที่นำมาแสดง นักแสดงโขนบางคนมักเชื่อว่าหัวโขนนั้นเป็นสิ่งแทนตัวของยักษ์ อสูร หรืออมนุษย์ ซึ่งมีตัวตนจริงๆ เป็นสิ่งที่ควรเคารพแบบนอบ ทั้งที่หัวโขนนั้นเป็นสิ่งสมมติ ทำด้วยกระดาษ ยางรัก ทองคำเปลว กระจก และสำเร็จด้วยลายเขียนสีด้วยฝีมือช่างวาดเขียนระบายสีให้ดูสวยงาม เพื่อสมมติให้เป็นตัวแทนอมนุษย์แต่ละคน ตามที่กำหนดในเนื้อเรื่องนั้นๆ เท่านั้น

ความหลงเชื่อ หลงยึดติดในความเชื่อสังสมมติ ยึดถือความเชื่อนั้นเป็นของตนดัง **"มมังการ"** อาจจัดว่าเป็นเพียงขั้น **"อุปาทาน"** แต่ถ้าหากคนผู้นั้นเกิด **"สัญญา"** แก่กล้าถึงขั้น **"สัญญาวิปลาส"** อคติจะยอมมิได้ หากมีผู้เบี่ยงเบนความเชื่อของเขาเหล่าที่กล่าวมาข้ออกไป เพื่อประโยชน์ในการชี้นำเชิงเปรียบเทียบ หรือการสร้างสรรค์ให้เห็นทางเลือกที่ดีกว่า ยินยินอยู่บนพื้นฐานทางจริยธรรมบ้าง เขาก็จะพลุ่งพล่านเป็นฟืนไฟโจนโขนโรมรัน อันเป็นที่น่าสมเพช และชวนให้เวทนาในความหลงผิดจนสัญญาวิปลาส

ฉะนี้ การศึกษางานจิตรกรรมประเภทขนบนิยมโดยประเพณีนิยมอย่างสยามนั้น พึงกำหนดใจและอารมณ์ ให้รับรู้ความหรรษาในรูปสมมติอันสำคัญและพรรณนาความอันปรากฏเป็นจินตนาการแห่งศิลปินผู้สร้างสรรค์ ที่ควรยึดมั่นถือมั่น ดังคนโรมรันรันรบย่อยอย่าง **"สัมปชัญญะ"** โดยมั่นใจว่า **"อนิจจัง"** และ **"วิการัง"** ก็ย่อมมีแก่ผู้รู้จักเสพและสัมผัสงานจิตรกรรมที่ดีได้

14 ธันวาคม 2547

Silpakorn University Art Museum Foundation

Picture - Supposition - Perception

by Junlathat Phayakharanon

The ones who have ever learned or practiced drawing surely know that portraying or drawing a "picture" requires some short lines and long lines, the subsidiary units that constitute the "picture" on paper as we wished.

For painting, we orderly color and retouch little by little, until the picture appears on any one of several surfaces the same as we wished as well.

The picture created by drawing or painting presents its identity. This nature, which is called "the state", is being or appearing. The word "state", in this case, leads to explanation that the image is the thing as it is or what appears; the picture, therefore, means what it is, what it occupies, or the appearing thing. Accordingly, the picture created by drawing or painting is regarded as the state of being or any characteristic that the sketcher or painter wish it to be.

Among pictures drawn on plain paper, canvas or wall, some show "shape", some show "figure", and many show both "shape and figure". The picture on plane surface looks so real by the embellishment of light, shadow, and texture, along with technique of coloring that can effectively rise the feeling as encountering the real thing, as if we could take part in that picture; however, it is untouchable by hand. This is so because of its nature-the appearance on flat surface or level board. For this reason, the picture is considered as "suppositious state." — what it is, what it occupies, or such thing that appears in accordance with common agreement, not "the state of reality" or what it is, what it occupies or whatever appears in the real world.

The pictures, created to be human beings, animals, objects and so on, function as media the sketcher or painter conveys his or her idea, belief, experience, emotion and sentimental realm, which are visualized in the form of various pictures. In this respect, it is understandable that the creators want the pictures, with the expression of their internal world, to be perceived or recognized by the public or other people. Numerous pictures in different forms demonstrate the state of "personification" or "personified object", that is, the picture of person, animal, or object is created to depict human reverie, belief, emotion, deep sentiment, and so forth.

The picture, by the sketcher or painter, is "suppositious state" that presents its appearance of "personification" or "personified object." It can be said that all pictures are "incorporeal existence", not "corporeal existence" in spite of the fact that we cannot touch or hold what appears in the picture, but we are able to perceive or feel when being stimulated by "the state of illusion" or hallucination, also share the feeling with the one who created that picture.

Nevertheless, when the "suppositious state" — the important concept of picture drawn by the pencil, ink, chalk, etc., or painted by colors of many kinds, known as the painting — is completely done, and that artwork is full of distinctions in appearance presented in the form of paining, it is able to touch the viewers' mind, evoke sentimental and common feeling, or incline the others to agree to the matter the creator communicates.

The suppositious state or the concept of painting can be presented in a variety of appearances: realistic, semi-abstract, conventional, etc., depending on popularity, time, religion, royal tradition in each community or society.

Regarding particularly the traditional paintings created in Siam in the ancient time, most of them present the matters through appearances in conventional style.

The appearances in Siamese tradition is on the basis that the image is supposed to represents the real thing in nature, and there was the provision of forms as the models

or conventional symbols, which are usually found, is intended to show identity of appearance in conventional way.

The Siameses knew appearances of giants, non-human beings, and mythical animals when they viewed the paintings telling the story 'Ramakiem.' Such pictures are suppositious-there is no that kind of things in the real world, however the artists made what is in imagination visible. With the modeled forms and arrangement in conventional style, the artists could set example of painting creation that could extend their depiction of stories more and more.

The appearances represent human beings, non-human beings, and mythical animals, demons, devils, ghouls and so forth, are suppositious pictures in imagination, if the concept mentioned earlier is unknown, some may think that such giants, demons, angels and mythical animals really live or exist corporeally. However, in fact, no one has ever seen these things alive, even the painter.

As for the giants and demons, categorized as non-human beings, from conventional creation that imitated the model of fierce and furious person. In particular, the emotional expression on faces, King Chulalongkorn (Rama V), while considering the giants' faces created as elements in the picture entitled 'The Assembly of Angels' on the mural in Ubosoth, Suwanaram Temple, Petchaburi, gave an opinion that the giants' face is actually the face of the angry man; the muralist merely engaged lines in order to depict the state of fierceness or wrathfulness.

Meanwhile, there are some Siameses confident or adhering to the view that giants, demons, or devils are corporeal, especially in Khon, a kind of Thai classical performance. The Khon actors have to wear masks, which reinforce the supposition that they are representative of someone or something in the story. Some of them believe that the masks represent giants, demons, or devils that truly exist somewhere in the real world, so the masks should be respected. Actually, those masks are suppositious things made from paper, lacquer, gold leaves, glass, beautified by artistic drawing and painting just to present the characters in the story.

The misunderstanding about suppositious things or the adherence to the belief mentioned earlier may lead to "'my'-making" at the level of "attachment". But if a person have strong perception in the stage where the perception is distorted, that person will not accept any notion different from his or her fixed idea. Even though the persuasion is taken for the purpose of comparative indication or creation to offer better alternatives based on ethical standard, it cannot stop the fiery temper of this kind of persons, what a pity they are, this is really caused by their misunderstanding that reach the level of "distortion of perception."

To appreciate Siamese traditional paintings, the viewer should engage mind and emotion to experience pleasure from the suppositious image with the concept in the form of painting. And it should be the joy in the way of "exhilaration", beyond the state of "foolishness" as well as "skepticism". Any one who could follow this trick will become a quality art receiver with ability to appreciate and access many superb paintings.

Translated by Piyanoot Rattananukool

Bangkok Art Museum Foundation

ศิลปกับอนาจาร

นิวัติ กองเพียร

เรื่องศิลปกับอนาจารเป็นเรื่องที่สังคมไทยเอามาปะปนกันจนไม่สามารถแยกแยะออกได้ ด้วยพื้นฐานทางสังคมบรรพกาลเก่าแก่ยาวนานที่ไม่เคยได้รับการแก้ไขปรับปรุงจนเมื่อโลกก้าวหน้าเป็นโลกไร้พรมแดนแล้ว สังคมไทยก็ยังไม่ยอมขยับตัวยับใจไปทางไหน ปล่อยให้เทคโนโลยีพาเรื่องไปเรื่องเปลือยกันอยู่ทุกแห่งหนตำบล

พวกคนไทยหัวเก่าที่หลงไหลคลั่งชาติ และปลาบปลื้มยินดีกับวัฒนธรรมประเพณีเก่าของตัวเอง ดูถูกของคนอื่น ไม่ยอมรับว่าตัวเองก็รับมาจากคนอื่นเหมือนบ้านพี่เมืองน้อง กลุ่มคนอนุรักษนิยมที่ห่อหุ้มตัวยกันแต่โบราณ เราดูถูกดูแคลนเขาไม่หมด เราเป็นชาติที่ยิ่งใหญ่เจริญรุ่งเรืองอยู่ชาติเดียว ชาติอื่นไม่ได้เรื่องได้ราว ยืนยันความเป็นไทย ไม่รู้จักพวกสยาม

เรื่องโป๊เรื่องเปลือยก็มีมาไม่นานนี้เอง ก็หลังจากรับวัฒนธรรมตะวันตกซึ่งเป็นตุงห่อแบ่งของคนไทยนี่แหละ แต่ก่อนผู้หญิงไม่ใส่เสื้อเปิดนมเดินกันโทงโทง ไม่เห็นอนาจารที่ตรงไหน พอมีเสื้อผ้าใส่ เปิดนิดเปิดหน่อยก็โวยวายกันสั่นบ้าน เป็นแวกจริยธรรมสูงขึ้นมาในทันที

ศิลปินเองก็ศิลปินด้วยเลือดไม่ใช่ด้วยหัวนมเต็มหน้าตัวอ้อก ไม่เคยใส่ใจเรียนรู้ที่มาที่ไปเอาเลยจนถึงวันนี้ยังไม่รู้ว่าอะไรคือศิลปะที่แท้จริง ชื่อที่ดีๆ ทุกอย่างก็ขวางหน้าบอกจากศิลป เพราะผู้ไม่มีชื่อไม่ได้ ศิลปที่เป็นจิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม ดนตรี นาฏกรรม ภาพยนตร์ ภาพถ่าย ล้วนไม่สนใจทั้งนั้น จัดไว้ของชนชั้นปกครองประเทศจึงหยาบกร้าน หลงไหลในวัตถุและของปลอมแปลง เห็นแก่ตัวและเห็นแก่พรรคพวก

ไม่เคยรู้ว่าร่างกายยังมีความของสัตว์โลกทั้งหลายนั้น มนุษย์คือสัตว์โลกที่มีความงามอันสูงสุด การถ่ายทอดความงามของเรือนกายมนุษย์จึงเป็นการถ่ายทอดความงามที่เจิดจ้าของวงศ์วานเราเอง ซึ่งน่าจะต้องมียินยินดีในโชคชาสนาที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ที่ธรรมชาติสร้างขึ้นมา

การที่ศิลปินคนหนึ่งทำงานศิลปโดยใช้ร่างกายมนุษย์มาเป็นสื่อเพื่อมอบความงดงามให้กับเราได้ชื่นชม ย่อมต้องขอบคุณเขา เท่านั้นยังไม่แย เขายังนำเสนอภาพความจริงที่คนในสังคมอันเหลวแหลกหมกมุ่น และใช้สัญลักษณ์อันเป็นความเข้าใจที่ลึกจากศิลปกรรมไทย มาประกอบกันเพื่อให้ความคิดสร้างสรรค์ประจากูออกมาเป็นรูป

ศิลปเป็นเรื่องของธรรมชาติ เรื่องความดี ความงาม มนุษย์ที่ดูถูกเรือนกายเปล่าเปลือยของตัวเอง ย่อมเท่ากับดูถูกธรรมชาติ

ศิลปกรรมเป็นงานสร้างสรรค์ที่มนุษย์สร้างขึ้น เพื่อจรรโลงธรรมชาติให้สวยงาม และศิลปกรรมนี้แต่เดิมไปข้างหน้า ไม่เคยถอยหลัง เพราะแม้นนั้นวัฒนธรรมเท่าประเพณีเดินทั้งหลายที่เราคลั่งโคลั่งกันจนไม่เคยลืมหูลืมตาดูโลกภายนอกเลยนั้น จะเป็นตัวถ่วงความเจริญรุ่งเรืองของศิลป

Art and Perversion

by Niwat Kongpien

Art and perversion are inseparable for the Thai Society where social foundation has long been rooted, and never been altered or developed. In the globalization era, Thai society remains static; disputes on nudity are genre.

Conservative Thais are head over hill about their nation, traditions and cultures. At the same time, they detest others' cultures, and are in denial that their cultural heritage can be partly traced from their neighbor or so called sister countries. Conservative Thais regard their nation as the most flourishing and magnificent one. They are proud of their Thai-ness, and reject Siamese.

Nudity redcently rises with the westernization flux. Nowadays, Thai people pay their parental respect to western culture. By not reahe fact that Thai women used to be topless in the ancient time and no one considered them as perverts, the issue of nudity takes place when everyone is clothed. It seems as if moral high ground comes with clothing, a little exposure becomes the talk of the town.

On the subject of art, Thais have never been blind than ever. They are benighted from past until present. The government administers the country with money. They purchase everything except arts: objects and issues that they do not know how to associate and appreciate. Arts including painting, sculpture, architecture, music, performing art, movie, and photograph are not of their interest. The mind of the administrative class is coarse, materialistic, selfish, and full of favoritism.

It is undeniable that human being is the most beautiful creature on earth. To relay the supreme beauty of human body is to depict the true glamour of our kin. We should be proud of our being and of the splendid appearances given by nature.

When the artist creates arts using human body as a medium to convey beauty to the beholders, viewers should be thankful to this work. Nevertheless, the artist has presented the reality of today's dissolute society using symbols, derived from his profound knowledge in Thai art, as elements to portray his own creativity.

Art is about nature, merit, and beauty. Those who disgust their own nudity also disdain nature.

Art is the fruit of human creativity in order to nurture and beautify nature. Art must strike forward not vice versa. If not, our infatuation on old traditions and cultures might retard the prosperity of Thai art.

Translated by Alisa Bhoocha-oom

Bangkok Art Museum Foundation

นางฟ้ากับยักษ์วิกลจริต : ภาพสะท้อนของวิถีเพศ บริโภคในยุคอุตสาหกรรมวัฒนธรรม

ณนอม ชาภักดี

ซึ่งศิลปะ (ทัศนศิลป์) ใน พ.ศ. นี้มิได้เสพรมอย่างหลากหลายเทคนิค และรูปแบบ ตั้งแต่วิถี Hi-Tech ที่เต็มไปด้วยกลไกอิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์ที่ซับซ้อน จนถึงเทคนิคธรรมดาสามัญที่มีมาเป็นร้อยๆ ปีก็มิได้เต็มอย่างจัดตระกรรมสิน้ำ สิน้ำเน หรือ การพิมพ์ในเทคนิคต่างๆ รวมไปถึงประติมากรรม ด้วยเนื้อหาที่แตกต่างกันไปย้อนกลับมาที่ประเทศไทย กล่าวโดยภาพรวมของการเคลื่อนไหวทางศิลปกรรมศิลป์ในยุคนี้จะเห็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นไม่แตกต่างไปจากกระบวนการความเป็นไปในกระแสศิลปะของยุโรปและอเมริกาสักเท่าไร เรามักจะได้เห็นผลงานทาง Video Art, Installation, Performance หรือ Computer Image อยู่บ่อยๆ แต่ถึงกระนั้นงานศิลปะในเชิงวิถีใหญ่ก็ยังไม่ได้ตกขบขันเทียงการแสดง นั่นรวมไปถึงงานจิตรกรรมประติมากรรม ภาพพิมพ์ และศิลปะแบบสื่อผสมส่วนในเชิงการแสดงออกทางเนื้อหานั้น แม้ว่าเนื้อหาทาง Abstract จะลดลงไปบ้างด้วยเหตุที่ศิลปินรุ่น Abstract เริ่มมีอายุขัยไปตามกาลเวลา ซึ่งในวาระปัจจุบันศิลปินรุ่นใหม่ๆ ในช่วงอายุ 30-40 ปลายๆ ได้มีบทบาทมากขึ้นในวงการศิลปะทั้งในและต่างประเทศ ส่วนมากแล้วพวกเขาและเธอเหล่านั้นได้สร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบเนื้อหาต่างๆ ที่เน้นการแสดงออกระดับก้อนเรื่องราวทางสังคม สิ่งแวดล้อม การเมือง วัฒนธรรม วิถีชุมชน ฯลฯ บางทีอาจเป็นเรื่องราวจุดเล็กๆ ในสังคม แต่เหล่าศิลปินหยิบขึ้นมาเป็นประเด็นทางเนื้อหาในผลงานของตนได้

ซึ่งการเน้นนำเสนอเรื่องราวเนื้อหาในประเด็นที่กล่าวมาข้างต้นนั้นดูเสมือนหนึ่งศิลปินได้ช่วยเป็นกลไกทางการแบ่งปันความรู้ความเข้าใจทางสังคมให้สาธารณชนได้รับรู้ผ่านผลงานศิลปะ และอีกนัยหนึ่งซึ่งเป็นจุดสำคัญ เท่ากับเป็นการนำเสนอวิถีการวิเคราะห์วิจารณ์สังคมไปในตัว ด้วยเหตุที่ผลงานศิลปะนั้นเป็นเครื่องมือการแสดงออกทางความคิดของปัจเจกศิลปินอันเป็นหมายลึกทางปัญญาที่ผู้สร้างสรรค์ได้เก็บรับกลอดเก่ายประสบการณ์ในสิ่งที่ตนต้องการจะแสดงออกไม่วิธีคิดต่างๆ ออกมา ทั้งการเล่าเรื่อง ความพึงแอใจ ประทับใจ และการวิพากษ์วิจารณ์ ถ้าหากเราสังเกตติดตามผลงานตลอดช่วง 2-3 ศควรรษที่ผ่านมาจะเห็นว่า เนื้อหา เรื่องราวของศิลปะในรูปแบบ เทคนิคต่างๆ นั้น จะมุ่งเน้นไปในทิศทางของวิธีคิดเชิงการวิจารณ์สังคม วัฒนธรรม มากกว่าเนื้อหาอื่นๆ เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า ศิลปินนั้นเป็นปัจเจกชนชิ้นสะที่ไม่ได้ขึ้นต่อตนสังกัดใดๆ ที่จะมาคอยบงการ หรือสั่งการให้ทำงานตามคำสั่ง (ในประเด็นนี้กล่าวถึงสถาวะของศิลปินโดยทั่วไปที่ไม่ได้รวมไปถึงเหล่าศิลปินที่ตกอยู่ภายใต้ระบบอุปถัมภ์ของเจ้าขุมมูลนาย) ความเป็นอิสระนี้เองที่ทำให้พวกเขาและเธอมีสิทธิ์ที่จะเลือกสร้างสรรค์ผลงานตอบสนองต่อความคิดของตน ตามประสบการณ์การรับรู้ และสิ่งที่ได้ขบเคี้ยว คับคว้า ศึกษามา อันเป็นการถ่ายทอดความรู้ความรู้สึก อารมณ์ ต่อสิ่งที่สะท้อนออกมาในวิถีทางกระบวนการทางทัศนศิลป์ที่ตนถนัด

ยิ่งในสภาวะปัจจุบันที่สภาพของสังคม วัฒนธรรมได้มีการแปรเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ปัญหาต่างๆ ที่เกิดตามมาจากการพัฒนาในระบบต่างๆ ทำให้เกิดช่องว่างทางสังคมมากมาย ทั้งปัญหาสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม อาชญากรรม ความรุนแรงในระดับต่างๆ ที่มีให้เห็นจากสื่อสารมวลชนอยู่ทุกขณะนิยาจะสะท้อนเรื่องราวเหล่านี้ เป็นปัจจัยแวดล้อมที่มุ่งชุมเหรือมนุษย์ทุกคนมิอาจจะหลีกพ้นไปได้ และนับได้ถูกตอกย้ำอยู่ตลอดเวลา ในฐานะความเป็นศิลปินที่เป็นเสมือนหนึ่งผู้เร่งรับรู้และเห็นสภาวะต่างๆ ซึ่งไม่แปลกที่ผลงานและเจตนาของศิลปะเหล่านั้นมีออกมา ในฐานะความเป็น**ภาพสื่อแทนที่**จะนอกกล่าวเรื่องราวที่เกิดขึ้นในโลกสังคมของสังคม ชุมชนที่เขาและเธออาศัยอยู่ นี่กระบังที่ภาพแสดงนามางศิลปะเป็นสิ่งที่บันทึกการประวัติศาสตร์ของสังคม ที่ทำให้เราได้เห็นความเคลื่อนไหวเป็นไปต่างๆ ในศาสตร์ด้านทั้งในสังคม-มนุษยวิทยา วัฒนธรรม ความเชื่อ ฯลฯ

ในฐานะของศิลปินที่สร้างสรรค์**ภาพของความเป็นตัวแทน**ทางสังคมที่สะท้อนเรื่องราวต่างๆ ออกมาให้สามารถสนใจรับรู้นั้น มีระดับความแตกต่างกันออกไปที่สำคัญๆ มี 2 ประเด็นใหญ่ๆ คือ ผู้สร้างสรรค์ศิลปะใช้สภาวะการรับรู้จากจิตวิญญาณภายในตัวตนของเขาและเธอสะท้อนออกมาในแง่มุม เรื่องราวต่างๆ ที่ได้รับรู้มา โดยที่ศิลปินถ่ายทอดเรื่องราวเหล่านั้นออกมาในฐานะความเป็นตัวตนจิตวิญญาณของเขาและเธอกับประเด็นเนื้อหาที่ได้เผชิญและรู้เห็น ส่วนอีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องราวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม ไม่ว่าจะเป็นความรุนแรง ปัญหาสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ฯลฯ ซึ่งเรื่องราวเหล่านี้ ผู้สร้างสรรค์ทำเป็นระดับต้องเข้าใจ และมีความรู้สึกร่วมกับสภาวะที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน จึงจะสามารถสร้างสรรค์ภาพความเป็นตัวแทนได้ เพราะเรื่องราวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระดับต่างๆ ของสังคมนั้น ไม่ใช่เป็นปรากฏการณ์ที่ฉาบฉวยหรือการแสดง แต่เป็นเกิดขึ้นภายใต้ระดับของปัญหาเฉพาะในแต่ละพื้นที่และเวลาของมันที่แน่นอน ฉะนั้นศิลปินที่จะสร้างสรรค์ภายใต้ตัวตนเหล่านี้ออกมาได้ต้องอยู่ในฐานะผู้เข้าร่วมศึกษาเรียนรู้อย่างท่องแท้ ไม่เช่นนั้นแล้วก็จักเป็นเพียงการรายภาพผิวเผินอย่างฉาบฉวยและหยาบๆ ด้วยเหตุนี้ของภาพแสงงาน การสร้างสรรค์ศิลปะซึ่งปรากฏให้เห็นมีน้อยมากในบ้านเราในเรื่องของการสะท้อนเหตุการณ์ภายใต้ว่าภายรวมกันในสังคมของเขาและเธอเป็นอย่างแน่นอน ปัจเจกศิลปินกับความเป็นเฉพาะของเขาและเธอเป็นจำนวนมาก แต่ที่กระนั้นไม่ว่าภาพผลงาน การสร้างสรรค์จะอยู่ในระดับใหน มันก็ยังอยู่ในฐานะปันที่การทางความคิด เรื่องราว ที่คิดเห็นต่อสังคม วัฒนธรรม ที่เป็นประวัติศาสตร์ให้เราได้เรียนรู้ศึกษาเป็นอย่างดี

สมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ กับภาพความเป็นตัวแทนแห่งปัจเจก

ดังที่ได้เกริ่นนำมาตั้งแต่ต้นแล้วว่าผลงานศิลปะทุกชนิดทุกแขนงนั้นเสมือนหนึ่งเป็นหลักทางความคิดของยุคสมัยที่มีความสำคัญไม่น้อยกว่าหลักฐานหรือข้อมูลด้านอื่นๆ แต่ถึงกระนั้นก็ยังให้ความสำคัญน้อยมากกับสภาวะความเป็นศิลปะ ตรายบจนทุกวันนี้ศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานจึงมิวิถีชีวิตการดำรงอยู่ ดิ้นรนต่อสู้ของตัวของตัวเอง ภายใต้ความกดดันจากสภาวะรอบข้างอย่างหลีกหนีไม่พ้น แต่ก็ไม่ได้เป็นเหตุให้ศิลปินหยุดนิ่งต่อการสร้างสรรค์ยิ่ง **สมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ** ก็เป็นหนึ่งในจำนวนของศิลปินที่ตกอยู่ในสภาวะที่กล่าวมา

ถ้าหากเราจัดสถานที่ศึกษาดูผลงานการสร้างสรรค์ของสมศักดิ์ รักษ์สุวรรณแล้วจะเห็นว่าเขาใช้หัวเรื่องหลักในการสร้างสรรค์ความรู้สึกต่อสังที่เห็นและรับรู้ในมุมของของเขามาตลอด ด้วยลักษณะที่ทำที่คุลลิกี ฉะฉาน ตรงไปตรงมา ในแบบฉบับของหนุ่มเมืองตรัง ซึ่งลักษณะส่วนตัวเช่นนี้จะสะท้อนให้เห็นในผลงานของเขาทุกชิ้นไม่ว่าเขาจะสร้างสรรค์ออกมาในรูปลักษณ์ใหน นั่นคือความชัดเจน ตรงไปตรงมา ตามอารมณ์ความรู้สึกที่ได้ประกะกับเนื้อหาเรื่องราวที่เขาสะท้อนออกมา ถ้าเราย้อนกลับไปดูเนื้อหาของประวัติศาสตร์ศิลปะในยุโรป ช่วงยุค Impressionism เป็นต้นมา แล้วลองมาทานกันกับขบนการสร้างสรรค์ของศิลปินคนนี้ แทบจะรู้ได้เลยว่าไปได้หน้าห่างไกลไปไหน

การเกิดขึ้นของ**ภาพสื่อแทนที่**ความเป็นตัวตนของปัจเจกชนนั้นก็คือสิ่งที่เรียกว่าแทนจะเรียกได้ว่าเป็น Landmark ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในวงการสร้างสรรค์ศิลปะอย่าง Impressionism และ Post-Impressionism ไม่เฉพาะแต่รูปแบบเท่านั้น แต่วิธีของการตะลอนไปตามพื้นที่ต่างๆ ที่เขาได้เผชิญหน้าด้วยความอึดอด และสุขใจที่ได้ประกับรอยแห่งธรรมชาติ ในที่ตะมุมมองของเขาลงไปในผลงาน

การผสมผสานในเรื่องโครงสร้างของการใช้สีจาก Monet, Degas, Renoir หรือแม้กระทั่ง Cezanne นี่ลอดเลี่ยงให้เห็นอยู่ในผลงานของเขา แต่เป็นการปรับประยุกต์ใช้ในพื้นที่ของตนเอง การที่เขาได้ตระเวนขึ้นเหนือล่องใต้ไปอีสาน หรือตะวันออก ตะวันตก ตามวาระของการงานนั้นเป็นอิได้เปลี่ยนของสมศักดิ์ เขาเก็จจะใช้เวลาที่ว่างนี้ได้เป็นประโยชน์สูงสุด นั่นคือออกไปตระเวนวาดรูปในพื้นที่ที่เขาได้ไปถึง

หากแต่องนิดก็ในให้ถึงการที่ศิลป์ของเขานั้นเขาจะเลือกช่วงเวลาที่งดงามแสงแดดตามเช้าและบ่าย ความอุ่นละมุนของกลุ่มกลางประกฎอยู่ในแผ่นภาพ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นภาพทะเลจังหวัดตรังบ้านเกิดของเขาภาพวิถีชีวิตเมืองเก่าสุไหงโก-ลก ตงคลุย ทางภาคเหนือ ภาพ Bird Eye View ของปราสาทนครวัด ฯลฯ เหล่านี้ เป็นภาพปรากฏที่เกิดจากความรู้สึก อารมณ์ มุมของของศิลปินนี้ประกะกันในช่วงขณะหนึ่ง **"ความเป็นขณะหนึ่ง"** อันเกิดขึ้นต่อศิลปะกะกับการที่เขาและรับรู้ของศิลปินนี้เป็นสิ่งพิเศษที่ไม่ได้เกิดขึ้นทุกๆ คน ฉะนั้น เวลาผู้แสพได้ตอบรับกับผลงานต่างๆ ของศิลปินก็จะได้เกิดอารมณ์สุนทรีย์ขึ้นมา

การสร้างสรรค์ภาพที่ปรากัดนั้นเป็นสิ่งที่ทำยากต่อการกำจายของศิลปินอย่างยิ่ง เพราะการวาดภาพที่ปรากัดนั้น ศิลปินต้องเผชิญอยู่กับมวลพลังธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ที่โอบกอดไว้รอบด้าน ด้วยพื้นที่อันไพศาล แสงธรรมชาติจากดวงอาทิตย์ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ธรรมชาติของตัวมันไม่ ในหญ้า กาลอากาศที่มีการเคลื่อนไหวลักษณะเฉพาะแต่ละพื้นที่ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นความท้าทายต่อการทำงานของศิลปินที่จะต้องจับเอาหัวใจของพื้นที่นั้นๆ ให้ได้ ดังที่กล่าวมาคือ ความเป็นขณะหนึ่งของพื้นที่ ซึ่งถ้าหากจับหัวใจของพื้นที่นั้นๆ ได้ได้แล้ว สิ่งต่อมาที่จะต้องใส่ลงไปก็คือ อารมณ์ความรู้สึกแห่งสีสันที่เกิดจากภายในของศิลปิน อันเป็นความปิติที่ได้ผ่านป่าดงระยะยาวสี แห่งความเพิ่งใจลงไป ซึ่งไม่มีปัจจัยมาของความยาก-ง่าย แต่เป็นเป็นจิตวิญญาณของผู้สร้างสรรค์ที่ได้ผ่านมาในขณะนั้นนั่นๆ

สมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ ได้สร้างสรรค์ผลงานที่ปรากัดมาอย่างซึมเยอจนกระทั่งถึงจุดเปลี่ยนที่สำคัญและต่อเนื่อง โดยที่เขาเปลี่ยนแนวการสร้างสรรค์จากการทำภาพทางธรรมชาติของที่วาดิฉัน มาเป็นการทำภาพภาพ Figure ของมนุษย์ในแนวความคิดของความเป็น Nude ซึ่งประเด็นนี้จะขอกว่าเป็นความท้าทายใหม่ของแนวคิดจากสภาวะของธรรมชาติวาดิฉันมาสู่สภาวะของ Nude นั่น ก็ไม่ปาจะใช่ด้วยเหตุผลที่ว่า สภาวะของ Nude นั้นจะได้ผ่านประสบการณ์ที่เปลี่ยนไปอย่างมากมายแต่ก็เป็นเพียงแค่ว่า ที่ผ่านมาเขาได้ผ่านการเรียนรู้ในสิ่งที่แตกต่างกันมาเท่านั้นเอง

ธรรมชาติของป่าไม้ ขุนเขา ลำธาร ท้องทะเลอันกว้างไกล ท้องฟ้าที่สับสับเหล่านี้ล้วนอยู่ภายใต้สภาวะของ Nude ทั้งสิ้น แต่ก่าเมื่อไรก็มนุษย์ผู้มีชีวิตจิตใจสามารถเข้าไปต่อเติมเสริมแต่ง ไม่ว่าจะไปสร้างเขื่อนขวางกั้นแม่น้ำ บุกลำรางทางป่าไม้ขุนเขาถูกระเบิดเปลี่ยนแปลง ความเป็น Nudity ของธรรมชาติก็ย่อยยับไปไม่หลงเหลือ

ตรงนี้ต่างหากที่บอกว่าอันที่จริงแล้ว สมศักดิ์ได้สร้างสรรค์ผลงานภายใต้แนวคิดเดียวกันอย่างต่อเนื่อง เพียงแต่เปลี่ยน Subject ใหม่มาเป็นความเปล่าเปลือยของเรือนร่าง (ผู้หญิง) ในช่วงปี 2543-2544 ภายใต้ "ภาพเปลือย" ของศิลปินนี้ในช่วงแรกนั้นคุยยาดังหวั่นไหวและหวาดๆ อยู่กับธรรมชาติแบบใหม่ เป็นการเผชิญหน้ากับระหว่างธรรมชาติของมนุษย์ผู้หญิง ที่เลือดเนื้อ ชีวิต จิตวิญญาณ กับศิลปินที่มุ่งนั้น ลำพังการวาดภาพเปล่าเปลือยด้วยการโผสศ์ท่าตามที่ศิลปินต้องการจะสร้างสรรค์นั้นดูจะไม่ยากนัก แต่สมศักดิ์ได้เผ็นโจทย์ให้กับตัวเองเพื่อให้เกิดเรื่องราวเนื้อหาตามความประสงค์ของเขาเอง นั่นคือเขาต้องการที่จะสะท้อนสังคม วัฒนธรรม จอมปลอมที่เคยอยู่ภายใต้การยัดเยียด ซึ่งเขาได้ก้าวแปลเปลือยเปล่าของผู้หญิงเป็นตัวสื่อ

ผลงาน **"ภาพเปลือย"** ที่แสดงในครั้งนี้ดูเหมือนเป็นการตอดอยละโรมานของศิลปิน เพราะนับห่างจากที่เขาได้สีและก็แปรงในผลงานภาพเหรัตกันที่ก็มีความละมุนละไมในที่ แต่จดจำนวนชัดเจนในธรรมชาติที่ตรงกันข้ามกับความเป็นในผลงานภาพเปลือยกลับมีที่ท่าที่ไม่มั่นใจ แข็งที่อราวก่อนผลสติก ทวาดหวังต่อการแต่งแต้มสีสัน แต่ที่สำคัญ เขามีความชัดเจนในเนื้อหาสาระที่สะท้อนออกมาเพื่อเสียดสีประชดประชัน สังคม วัฒนธรรมแห่งความชั่วช้วย อันเป็นฐานของวัฒนธรรมทุนนิยมบริโภค ที่แต่ละคนต่างก็ตกอยู่ในฐานะผู้แสดงและผู้แสพในช่วงเวลาเดียวกัน

ถึงแม้ว่าอีกไม่นาน สมศักดิ์ได้เปลี่ยนแสดงผลงาน**ชุดต่อไป**ที่สร้างขึ้นและเตียไปข้าว อันเป็นผลสะท้อนภาพแปะกะระหว่างแนวความคิดสองขั้วระหว่างแนวความคิดความเชื่อแบบชนบทรักษ์ธรรมประเพณีกับแนวความคิดเชิงวิพากษ์แบบปรัยยมใหม่ยุคนี้ยังคงคำรงแนวคิดในการทำงานโดยใช้ภาพเปลือยเปล่าของผู้หญิงเป็น Subject นำเรื่องพร้อมๆ กันนำหัวข้อในวรรณคดีเป็นตัวประกอบในการเล่าเรื่อง ซึ่งเนื้อหาเป็นไปในลักษณะของการสะท้อนสังคมที่เต็มไปด้วยการสวมหัวโขนหน้ากากเข้าหากัน หลอกลวงทำลายความบริสุทธิ์ความซื่อสัตย์ของแต่ละคนแล้วสวมหัวโขนหน้ากากเข้าหากันอีกเช่นนี้ของที่ศิลปินได้กล่าวมาแล้วเปลือยของผู้หญิงเป็นสัญลักษณ์ของภาพสังคมที่ไม่ครงกันระหว่างสองแนวคิดในสังคม โดยมีกรมศิลปากรออกมาต่อต้านอย่างรุนแรง กล่าวหาว่าศิลปินนำของ **"สูง"** (หัวโขน) มาเป็นการเหยียดในสังคมที่ภาพเปลือยของผู้หญิง และในที่สุดงานชุดนี้ก็ถูกแบนห้ามแสดงสู่สาธารณชนในอย่างน่าเสียดาย

จากเหตุแห่ง**หัวโขน** กลับทำให้ศิลปินมองเห็นปัญหาต่างๆ ของสังคมวัฒนธรรมมากขึ้น เขาไม่ลดละที่จะแสวงหา ศึกษา ข้อมูล เรื่องราว มาสร้างสรรค์ผลงาน จนวันหนึ่งนักเขียนรถสไปบ่านเข้าหมู่บ้านราดซีและสิระอินระดับสองข้างทาง ที่เกลื่อนกล่นไปด้วยขยัน บาร์ คาเฟ่ และในช่วงว่างความคิดหนึ่ง เขาได้ตะเข้าไปกักภาพกับพื้นที่ใหม่ที่เขาไม่เคยสัมผัสมาก่อน

กลิ่นอันชื่นของท้องทิน กลิ่นมุหรี่คละเคล้าเหล้า เบียร์ กลิ่นอาหาร กลิ่นหอมหวนของเครื่องสำอางของหญิงสาวนับสิบๆ รอยยิกยิ้มที่ผ่าดเผื่อนเย้ายวนใจหน้าที่คอยยั่นต้อนรับของหญิงบริการ ภายใต้ความพิเศษสลัวรางของบรรยากาศ จะมีสว่างระยับกับแวดที่มีนักร้องดับกล่อมเหล้าผู้มาเยือนพร้อมของมาลัยหัยอยก เชา (ศิลปิน) หลบเข้าหลืบมุมลับชุกต้วเฟ้าดูผู้หญิงของผู้มาเยือน ที่ต่างก็มาพักผ่อนหย่อนใจหลังจากเหลาเหนื่อยกันมาตลอดทั้งสัปดาห์ แวบๆ ส่องกาง มีหญิงสาวแต่งหน้าทาปากเย้ยวนชวนใให้หลงเสน่ห์กับแขกผู้มาเยือน

กับแขกผู้มาใช้บริการคาเฟ่ ไม่ได้เครียดจริงๆ หรือดนหนุ่ม แต่คนแก่ราวพ่อพุงพลุ้ย สวมสร้อย แหวน เลสข้อมือแววาวาว ราวกับใฟลั่นจากมุมกอง วากกรรม แห่งคาเฟ่ เริ่มร่ายรบรรเรียงราย ไม่มุมมีคอยอยให้เต็งที่เรียงราย หญิงสาวใต้ดอยแสงไฟพาราดจางและบัยราวกับบางใต้ ปากแดงแก้มอมชมพูแห่งหัวย่วยวนงามระยับเข้ามานั่งประกะ กริดกายยิ้มวิ่งสังเกรียงคืนเหล้าขาปลาปิ้งแด็มโต๊ะ ย้อมเยยของหญิงมาเยือน ไม่เคยว่างเว้นจากงานข้าคาเฟ่ ปากจูบ ปีออูบคล่ำ งานกว่างใจ นัวเนียราวกับหนวดปลาหมึก

Bangkok Art Museum Foundation

นี่คือบทเริ่มต้นของ **"นางฟ้ากับยักษ์อิทธิฤทธิ"** อันเป็นผลงานที่สมศักดิ์รักษ์สุวรรณ ได้สร้างสรรค์ขึ้นมาเพื่อสะท้อนเรื่องราว พฤติกรรม ศักยภาพ ราคะ จริตของพี่เสือราศรี และแมงเม่ากี่หลงไหลในแสงไฟกายใต้เงาสลัวของความไม่จัดเจน ผลงานของเขาเป็นการบันทึกเรื่องราวเล็กๆ ที่ผู้คนรู้เห็นจนชินชา กลายเป็นเรื่องธรรมดาสามัญที่อยู่คู่บ้านคู่เมือง แต่กับศิลปินคนนี้เขากลับมองว่ามากกว่าการนำเนื้อหาเรื่องราวเหล่านี้สะท้อนออกมาในทางศิลปะ เพื่อเปิดเผยให้สาธารณชนได้รับรู้ในอารมณ์มุมของตรงกันข้ามกลางคืน ผสานกับแนวความคิดของศิลปินเอง จึงได้เกิดภาพชุดใหม่นี้ขึ้นมา

ภาพแห่งการกอด จูบ ลูบ สัมผัส ที่แสดงออกเป็นหน้ายักษ์ หน้ามาร ที่ตามแยกเขี้ยวราวกับจะฉีกเนื้อของหญิงสาวออกมาเป็นชิ้นๆ แต่ละภาพนั้นจะมีสัญลักษณ์รูปดอกหน้าวัว ราวกับการสอดสวมอวัยวะแห่งให้แก่กัน ดอกกล้วยไม้กลืนเข้าเย็บด้วยละอองน้ำที่ประพรม ราวกับชูชู่อไม้น้ำใหม่ กลิ่นอายแห่งอีโรติคภายใต้เงื่อมเงาของคาเฟ่ได้เปิดเผยออกมาเป็นบรรณาวิจิตรทางศิลปะของศิลปินที่สอดซุ่มเข้าสังเกตหลายสิบราศรีที่มีผู้หญิงสาวห้อมล้อมที่ได้ทั้งรูป รส กลิ่น เสียง อันเป็นการสัมผัสภายใต้สุนทรียรสของกักษศิลป์

การใช้รูปเหมือนตัวเอง เป็นภาพแห่งความเป็นแกนการแสดงออกในฐานะยักษ์ที่มหาการสนั่นเสมือนเป็นการเปิดเผยตัวตน ในมานตัวแทนที่เขาได้รู้เห็น ซึ่งรูปธรรมทางสังคมวัฒนธรรมเช่นนี้มีให้เห็นอยู่ทุกซอกซอยในสังคมบ้านเรา ที่ดารดาษไปด้วยแหล่งอ่วยวนทางเพศ อันเป็นวิถีแห่งแผนรีโภคที่มีบริการอยู่ทุกหนทุกแห่ง

นี่เป็นผลงานศิลปะเชิงการวิพากษ์วิจารณ์สังคมวัฒนธรรมยุคปัจจุบัน ที่ศิลปินได้บันทึกไว้ด้วยภาษาทางศิลปะ มันเป็นเสมือนหนึ่งประติมากรที่เรื่องราวเชื่อมร้อยจากการเล่าเรื่องพรรณนาของศิลปินคนอื่นๆ ในสังคมที่จักเปิดเผยประเด็นเหล่านี้ขึ้นมา ในอีกวันข้างหน้า ภาพเหล่านี้จักเป็นประวัติศาสตร์แห่งยุคสมัยที่ผู้คนรุ่นหลังจะได้ศึกษาเรียนรู้วิถีของสังคม วัฒนธรรม ว่าเป็นแข่งไร อาจไม่มีนางฟ้า หรือยักษ์วิกลจริตอย่างที่ปรากฏในผลงานของสมศักดิ์ แต่อาจจะมีนางฟ้าพันธุ์ใหม่ หรือยักษ์คนใหม่ที่แปลกแยกแตกต่างออกไป แต่สำหรับ พ.ศ. นี้ เราได้เห็นนางฟ้ากับยักษ์วิกลจริตอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง

ธันวาคม 2547

Rama IX Art Museum Exhibition

The Angel and the Crazed Giant : the Reflection of all Form of Art

no matter at which level of beauty, at any given time go are always an important part of that certain society

by Thanom Shapakdee

In the least, the eyes of the public will see how the artist perceives his or her own experience and idea transformed in to shapes, colors and other medias of art. Sometimes those pieces are just mere compositions of art objects or perhaps a true compression of emotions and attitudes. The only way to analyze is to rate the skills & techniques and the artist own gifts, which is different for every individual.

On the other hand we can not deny that art is an integral part of the society, many pieces of art depicts the environment, culture, norm, tradition, politics, economics, religious beliefs, time, climate & weather, etc. each piece of work differs because of the artists themselves. Therefore, art is a type of a record of history of the human culture, which culture is truly a crucial page in every society and each artist is free to express their experiences and perceptions of life as they please.

Modern day visual arts are available in various forms and techniques ranging from Hi-tech electronic computer displays to tradition works of art dating back many centuries like oil or color paintings. This visual art includes printed materials, sculptures, etc.

For Thailand the movement of art are similar to those of countries in Europe and the Americas. We now see video art, installation, Performance or Computer images but traditional visual arts are still abundant but less so in the form of abstracts as abstract artists have ages with the passing time. We now see a new wave of artists in the age range of 30-40 years old become more seen both in Thailand and abroad.

Those artists has created many objects of art expressing their societies, environments, politics, cultures, norms etc. Many of their work will pin point some definite issues in their societies.

And as mentioned earlier that art is part of culture and society the history of art is also a part of humanity's history reflecting ideas and creation of all cultures through time. Their creations speak of "the content" of their eras.

The content of art is important to the study of history of art as in each period will be expressed differently. This is because of many different expressed factors such as the patron of each era, the reigning and supporting power etc. This can be clearly seen in Europe's art history as in the middle ages art will be mostly about religion during renaissance it will be about the people in the 17th century it will be about landscape and architecture. In the 18th century it will be the happening in the society and culture. Then in the 20th century art has branched out to express the lives of the people and the artists are free to do so.

In doing that artists become the one who describes the society as they perceive, letting the public know their ideas through art. More important is that they become a critic of their societies as their work of art is derived through. Their individual experiences memory impressions and criticism.

During the last three-decade we can see that more and more work of art are related to criticizing their societies. Thai is perhaps because every artist is a solitary person who can not be ordered or forced (this does not include the artists whom are paid by aristocrats or politicians) This freedom of selection enables them to create art to their own ideas and experiences.

Especially now that society and culture has changed so much, so fast. Problems are created from many gaps in the society such as economy, environment, culture, crime problems in various degrees of impact. So as the artist sees this more and more he or she becomes ready to reflect those happenings to the world. That is why art is a part of the history of the human race.

As an artist who represents the society to address a specific story to the public, there are two major elements which are that the artist takes in the society and then express a certain perception to the public by what his or her individual soul has encountered and interpreted. The second element is that the creator or artist must understand and have a true sense of involvement in that agenda, no matter if it is about violence, environmental problems or cultural difference. Only when the artist truly realizes the problem and understands it completely then he can express the problem through art, else it will be just a fake product. And no matter how ordinary his or her work is, it will still be a true individual expression from their true selves, their work becomes a record of their culture, history, and time.

SOMSAK RUKSUWAN and the picture of individualism

As described all form of art is the evident of each era's ideals. It is a pity that the government still does not realize the importance of art as much as they should. Most artists have to survive on their own with all kinds of pressure around them. But still they still create their work of art and one of them is Somsak Ruksuwan.

If you have followed Somsak's creations you will see that he always express his emotions and opinions in a straight forward manner such is a man from the province of Trang. This quality can be seen in every piece of his work, clearly, directly as a reflection of what his emotions and ideas govern. If we were to compare his work with impressionism art of Europe, there is quite a similarity.

His first collection are of landscapes and has created a reputation for him in the circle in the styles of impressionism and Post-impressionism. In that days he would traverse the countryside with his frame and paint and bring the enjoyment of nature and his impressions on the canvas.

The colors that he use can be traced to those of Monet, Degas, Renior and even Cezanne but with his own adaptations. Wherever he goes no matter North, South, and North — East or East he always utilized his time efficiently, painting as he goes along.

His paintings are mostly of morning and afternoon landscape the softness of each season of Trang his home land to the ruins of Sukhothai, the hill of the North, bird's eyes view if Angkor Wat etc. are all created with emotion and perception. These pieces express "A moment" of what he saw and indulged art in the most enjoyable forms.

To create landscape paintings are always a challenge to the artist as he is surround and embraced by the greatness of Mother Nature. The ever-changing natural light from the sun the trees, leaves and the restless atmosphere. The true artist must be able to capture the essence of that place, meaning to capture a moment in time combined with his inner colorful emotions. The emotions of his enjoyment of nature, the soul of the creators of art.

Somsak Ruksuwan continued to paint landscapes until he reached a crucial turning point, which he diverted from creating natural scenarios to the challenging pictures of the nude human body figures. Which is quite a drastic change from landscapes, but nudity is actually not just on the human body but it is all around us.

Nature, the forests, mountains, streams, or even the wide ocean and the great sky above are all in a nude form, but if it is touched by the corruption of men with dams across the rivers, deforestation, dynamited mountains, the the pure nudity of nature can be seen no more.

So in truth Somsak is still creating the same creations but in a different subject, bringing the truth and pure nude to the naked bodies of woman. Between the years 1999 - 2000 his collection called "nude" which was in the first phases looked a bit cautious and strained of this new form of nature. It was a confrontation between the nature of the ladies with their flesh, liveliness & soul and the determined artist. If Somsak wanted just to paint pictures of nude ladies posing, it would have been easy, but he has added the agenda of reflecting the feeble society and culture, subjected to the seductions of the flesh, which he uses the naked human as the representing media.

In this collection, it seemed that he was trying something news, as the usual colors and brush stroke which he uses to paint landscapes are always subtle but with Stron emotions. In contrary, the nude pictures are painted with a feeling of uncertainty, with a hardness like plastic look and color. He wanted to criticize the society for it's culture of seduction and sins, brought about by capitalism, as all in the society becomes both the provider and the consumers of these items.

Not long after that he displayed his next collection which is called "Hua Kohn" or "Masks" which stirred the art circle. It was a true expression of two poles of ideals of conservatives and radical criticism. These pictures still utilizes the naked ladies as the subject to lead the stories, with the Thai traditional Kohn masks as a composition.The content is to reflect the society which all individual wears a certain giant or demon mask to corrupt the innocence and delicateness of the young. The naked ladies are the representation of innocence. These pictures brought about many critics to his work. The department of Fine Arts declared that to bring an item of high prestige like the Kohn mask to be included in the same picture with naked women is not acceptable. In the end this collection was banned from the public which was quite a loss to the society.

From his "Hua Kohn" collection, he witnessed even more problems in the society and culture. He seek for more data and stories to create his pieces of art. One night as he was driving home through an avenue full of glittering pubs, bars and cafes he had an inspiration to venture into some thing which he was not accustomed to before.

In a dark and damp room full of the smell of cigars, beer, liquor and food, cosmetics from dozens of ladies all smiling for the guests in the establishment. The darkened room with dim lights on the stage, with singers trying to please the patrons.

Somsak sat in quiet corners for many nights, until he absorbed the atmospheres of the night.

All the ladies dressed up for the benefit of the guests who mostly are middle aged and old men, wearing many jewelry and gold, with pot bellies coming to chat with the waiting girls. The dimly lit light in the place created a soft angel like look for the girls with their painted faces and seductive dresses, ordering as much food and drink as they can. The arms of the patrons are never empty from the caf? singer girls, with abundant kissing, groping, like tentacles of some oceanic squid most of the time.

That was the beginning of the "angels and crazed giants" collection which Somsak hopes to express and reflect the stories of the sins, desire, and guile of the night butterflies. And the unsuspecting patrons who swarmed to these places. His work is to wake those of us who thinks that these things are just a normal everyday occurrence in the cities that we live in by the use of art, to let the public know of what goes on during the night in his own perception.

The pictures of kisses, caresses, fondling, and groping is expressed as giants and demons faces, lustfully baring their teeth and fangs like they were intent on tearing the girls flesh apart. In each pictures there are flowers which depicts the sexual organs, orchids in the bloom with droplets of moisture. The essence of erocticness in the cafes revealed by the artist who has watched the happenings for many nights, surrounded by ladies and their smell, feel, and voices.

By portraying himself, representing lustful giants as he felt and witnessed. These sinful vices are available every where in our modern society, with sex related entertainment flourishing under the ways of sexual consumption.

This is a work of art that criticizes the modern culture, recorded by an artist through visual art. It is very much like a link to other coming artists who will follow with their own versions of descriptive art. A history of this era that our descendents can learn from. In the future there may be no more night time angels or demonic giants like Somsak's, but perhaps there will be other new breeds of them in next generation's societies. But for our time, these giants and angels can be seen all over our cities.

Translated by Sarnit Karanyawnij

Rama X Art Museum Foundation

นางฟ้ากับยักษ์วิกลจริต :

สมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ

การแสดงศิลปกรรมเปลือย (พ.ศ. 2546-2547) ชุดผู้หญิงเปรียบกับยักษ์ในครั้งนั้น (5-29 ก.พ. 2547) ได้นำคำพังเพยที่ว่า "อย่าเห็นกงจักร (ยักษ์) เป็นดอกบัว" เป็นการนำเอาสัญลักษณ์เข้ามาเปรียบเทียบในเชิงอุปมาอุปมัย ยักษ์เป็นตัวแทนของความชั่วร้าย ไม่ดี หมายถึง กิเลส ตัณหา ราคะ เสน่หา งมงาย น่าหลงใหล ใครที่ได้สัมผัสกับมันแล้วจะระลอยอยู่ในห้วงวังวนแสนหาและจินตนาการของอายตนะของโมฆสามารถที่จะหลุดพ้นออกมาสู่โลกแห่งคุณงามความดีได้

การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะในแต่ละครั้งได้พยายามคิดค้นหาเรื่องราวความบันดาลใจและนำเสนอกลวิธีการเรื่องที่ใกล้ตัวที่สุดและคุ้นๆ กับที่สุด นั่นคือ การวิเคราะห์เรื่องราวเกี่ยวกับกิเลส ตัณหา ราคะ ที่ไม่เคยเพียงพอ และไม่เคยสิ้นสุดของความมักมากของผู้ชาย ภาพผู้หญิงที่แสดงออกมาไม่ใช่การละเมิดสิทธิสตรี หรือการเอารัดเอาเปรียบเพศหญิง มองเห็นผู้หญิงเป็นเพียงสัญลักษณ์ทางเพศ แต่กลับมองเห็นเศรษฐกิจข้าม ภาพผู้หญิงใช้เป็น "สัญลักษณ์" ที่ตรงตัวไม่ต้องตีความให้ยุ่งยาก เพื่อแสดงออกถึงกิเลสที่เห็นอกเห็นใจ และยินดียินร้ายอย่างเดียวกับผู้หญิง

คุณค่าในผลงานศิลปะนั้นจึงไม่ได้เพียงความงามของรูปทรงที่ประสานกลมกลืนกันเท่านั้น แต่ยังมีเรื่องราวที่สะท้อนถึงความเป็นจริงของชีวิตและสังคม เป็นคุณค่าสำคัญที่อยู่เหนือกาลเวลา คิดนั้นการสื่อความหมายให้คนดูเข้าถึง "สาระ" ของงานซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการสื่อความหมาย มีกิจการใช้สัญลักษณ์ เช่น

ผู้หญิง ที่มีรูปร่างหน้าตาเอ็กซี่ เย้ายวน ชวนให้หลุมหลง มัวเมา แต่ดูอันตรายและน่ากลัว

ดอกหน้าวัว ต้องการสื่อความหมายของความเป็นผู้ชาย "เพศชาย"

ดอกกล้วยไม้ เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นผู้หญิง "เพศหญิง"

ยักษ์ ในงานชุดนี้ช่วยอยู่ในหน้า "คนผู้ชาย" หน้าที่เราเห็นกันทุกวัน แต่เรายังไม่รู้เลยว่าใครเป็น "ยักษ์" ใครเป็น "เทพ" ในเรื่องราวจะเป็นตัว "ผู้ร้าย" หรือฝ่าย "อธรรม" ดูโหดร้าย ดิบ น่ากลัว สอดคล้องกันบนภาพ และแน่นอน ยักษ์ต้องมีบทมากสำคัญ ทุกคนต้องรู้จักกันดี ส่วนแต่เป็นเพศชาย แสดงพลังที่ชั่วร้าย เอารัดเอาเปรียบ ข่มเหงรังแกผู้หญิง จึงเป็นสิ่งที่เข้าใจได้และรับรู้ได้ง่าย

ในสังคมไทยปัจจุบัน ไม่ว่ารัฐและเอกชนได้รณรงค์เสริมสร้างสถาบันครอบครัวให้มั่นคงยั่งยืนอยู่และเป็นสุข รีรีมให้ผู้หญิง "รักนวลสงวนตัว" เพื่อไม่ให้สูญเสียพรหมจารี ก่อนวัยเวลาอันควร ได้แสดงความเป็นห่วงห่อเด็กและเยาวชน ยิ่งในยุคกาลาสใส่สำคัญๆ ด้วยเช่น "วันลอยกระทง" และ "วันแห่งความรัก" ได้มีการทำวิจัยขึ้นมาชิ้นหนึ่งว่า วันที่วัยรุ่นเสียตัวมากที่สุดปีนหนึ่ง เป็นวันลอยกระทง คือเป็น "วันชุมนุมเพื่อการเสียตัว" รองลงมาเป็น 14 กุมภา วันวาเลนไทน์ (วันแห่งความรัก) คือเป็น "วันเสียตัวแห่งชาติ" ซึ่งในสองวันนี้ปรากฏว่าโรงแรม ม่านรูดต่างๆ เต็มไปหมดทุกหนทุกแห่ง จะต้องโทรศัพท์สั่งจองกันล่วงหน้า จึงไม่อยากให้วัยรุ่นคิดว่า วันแห่งความรักและวันลอยกระทง คือ "วันตีเผ่ยกุเจาะไข่แตก" ยอให้คิดค้นกันใหม่ อย่ามาคิดอนาคตไว้กับสิ่งเหล่านี้ ถ้าผ่านตลอดสิ้นไปแล้วจะเรียกคืนได้จากที่ไหน จะคุ้มค่ากับการเสียไปหรือไม่

ผลงานชุดล่าสุดนี้ ได้นำเอาปัญหาของสังคมสิ่งแวดล้อมในยามราตรีที่มีไฟกลางคืน แสงสีระยิบระยับยอแยิบ บาร์ คาเฟ่ และสถานอัครบันเทิงต่างๆ ซึ่งมีบรรยากาศภายในที่มีสีสันและมีสิ่งเย้ายวนชวนให้หลงใหลมากมาย เหล่า ไก่รุ่ มีสีสันอันฉูดฉาดและวาบหวิวยับกล่อน ยอดเย้ายวน รัญจวนใจเป็นยิ่งนัก อีกทั้งมีหญิงสาวบริการซึ่งแต่งหน้าทาปาก และสวมชุดราตรีวับๆ แวมๆ โชว์ความอวบอั๋น อิ่มเอิบ ยามต้องแสงไฟยามราตรี สวยงามดุจดั่งราวกับ "นางฟ้า" ปากแดง แก้มแดง สัมผัสนุ ซึ่งคอยเย้ายวนชวนสัมผัสให้เกิดกิเลสตัณหา จริตจะก้าน เข้ามาข้องประกอบสู่ในวงแขนของเพศผู้มาเยือนที่ดูมุมงาม ดื่มกามแห่งตัณหา ราคะ ราวกับยักษ์ไม่มีตัดเพียน ปากซูบ มือสูบได้ ลูบคลำยย่ายขี้ แสดงบทบาท "เจ้าชู้ยักษ์" แห่งกลกามวิตลอจิตอย่างเมามัน ขาดสิ้นซึ่งสติสัมปชัญญะอันควรแก่การรู้ซึ่งซึ่งความถูก ความผิด ความชั่ว ความดี ตลอดจนคุณธรรม จริยธรรม ความงามต่างๆ

อย่างไรก็ตามที่กล่าวไปแล้วทั้งหมดนั้นเป็นเพียงที่จะช่วยแนะนำเข้าสู่การดูผลงานให้ง่ายขึ้นและลึกซึ้งขึ้น เพราะผลงานชุดนี้ได้นำมาไปสู่การแสดงออกทางที่ศิละความคิด และอารมณ์ความรู้สึก การเข้าถึงคุณค่าของผลงานจึงต้องใช้เวลาดูให้ดีและเกิดความรู้สึก รู้ถึงเหตุและผล รวมทั้งความคิด พิจารณา ไตร่ตรอง ความประเทืองใจ ประเทืองปัญญาที่จะเกิดขึ้น ตลอดจนได้ดินภาพของสังคมสิ่งแวดล้อมในมุมมืดอีกมุมหนึ่ง ซึ่งมีตัวละครเป็น "นางฟ้าและยักษ์วิกลจริตา" มีบทบาทอยู่เกลื่อนกลาดทุกหัวระแหงของสังคมไทย...ท่านเห็นด้วยหรือไม่...

9 ธันวาคม 2547

The angel and the crazed giants

Somsak Ruksuwan

The exhibition of the collection "Nude" (2003-2004) at that time (from 5-29 February 2004) used the saying that "do not see the sharp discuss (or giant) as the lotus" is a symbolic description of evil things such as lust, greed, infatuation. Things which for those who have been in touch with it tends them to be lured in it's grip and can not reach out from the surrounding sins to the world of goodness.

In every collection, I have tried to seek an inspiration from things that are close at hand. And the most challenging item is on criticizing lust, and sex which men never seem to get enough of. The pictures of women are not to disregard female rights or to

show masculine power over the gender. It is the contrary, the pictures exhibit the ladies as a symbol which is direct and needs no further interpretation, and to stand on the side of the females.

Valentine's day or the day of love has now become the day of deflowering young ladies, all sleazy hotels are full and has to be booked in advance. I would like to advise the teenagers that valentines day or even Loy Kratong day is not the D-day for their first sexual experience, and hope that they will not throw their future away for some thing which can not be remedied or undo.

This latest collection has brought forth the problem of our society at night , with it's glittering lights from the pubs, bars and other entertainment complexes with dim lights, cigarette smoke. A time with lady singers servicing their guests, alluring, and seductive. Their bodies wrapped with clothes that show their flesh in most parts, painted faces bright color lips like some "angel" within the embraces of the patrons of the establishments.

The value of art is not just derived from it's elaborate beauty of shapes and colors, but it should also reflect the realities of life and society. Therefore art must communicate the essence of the message to the viewers perhaps by using symbols like

Ladies : With their beautiful alluring, seductive looks but at the same time terrifying and dangerous.

Flamingo plant : Signifying men or the male gender

Orchids : as a symbol of the ladies or female

Giants : In the story the giant is the villain or the "bad guy", cruel and terrible. And as it is a well know fact that giants are always men with an evil intention, taking advantage of the females.

In our current Thai society, both the government and the private sector has tried to campaign for warm and loving families, and for young ladies to "keep themselves innocent" before the suitable age. But there was a recent survey regarding Valentines day and Loy Krathong, and the result was that Loy Krathong is the day when first sexual encounters happen most, followed closely by Valentine's day. A day for sex and lust such as the likes of giants, kissing, groping, fondling without shame or conscience of what is right or wrong, ignorant of any ethics.

Any how, the afore mentioned is to advise how to understand this collection, as it is to show the ideas and emotions. To truly understand the paintings value, reasoning and consideration must also be used so that the viewer will appreciate them and realize the other dark corner of our society. With the players of the angels and the crazed giants which can be found every where in our society... I do hope that you agree...

December 9, 2004

Translated by Sarnit Karanyawnij

Thanda Art Museum Foundation